

DARCY COATES

MSTIVÍ
MRTVÍ

STRÁŽKYNĚ HROBŮ #5

MSTIVÍ MRTVÍ

THE VENGEFUL DEAD

Copyright © Darcy Coates 2025

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7040-3 (pdf)

Darcy Coates

MSTIVÍ MRTVÍ

přeložila Šárka Králíková

FØBØS

U Keiřina okna stál utopený muž.

Z vlasů a brady mu odkapávala voda. Když ke sklu přitiskl roztažené prsty, rozšířily se od nich krystalky ledu.

Otevřel ústa a z nich se vyřinul přívál vody. Potom pomalu otočil hlavu směrem ke vstupu na hřbitov.

„Rozumím,“ zašeptala Keira. Stála ve své temné chatce s poznámkovým blokem v ruce. Právě pracovala, když vy cítila duchovu přítomnost, ale nyní blok odložila stranou.

Přízrak se zamihotal a rozplynul se jako chomáč mlhy zachycený studeným vánkem. Zbyl po něm jen zmrzlý obrys ruky tam, kde se dotkl skla, a i ten se už pomalu vytrácel.

Jeho přítomnost byla varováním.

Někdo se blíží.

Keiřina chatka byla zastrčená za blightským hřbitovem, takže ji bylo těžké najít, pokud člověk nevěděl, kde hledat. A ona za to byla vděčná. Nadělala si pár nepřátel, kteří by ji velice rádi vystopovali.

Ode dne, kdy s pomocí svých přátel zničila jednu z elektrárn Arteců a uvolnila celou várku uvězněných duchů, uplynulo šest dní. Pro Artec to nebyla smrtelná rána, ale určitě je zabořila. Zmařila léta jejich práce a osvobodila stovky polapených duchů.

Mělo to však svou cenu. Gavin Kelsey zemřel. A i když si během života nezískal přízeň mnoha lidí, byl jedním z obyvatel Blighy. Jeho smrt proto Artec nevyhnutelně zavede do Keirina městečka, a to nejspíš brzy.

Udělal veškerá možná bezpečnostní opatření. Chatka správce hřbitova byla dobře schovaná, ale Keira ani tak nerozsvěcela velká světla a okna nechávala neustále zakrytá. Jen jeden závěs měl odtažený růžek tak, aby byla vidět okenní tabulka.

A to bylo místo určené pro duchy.

Její duchy.

Obyvatelé blightského hřbitova nikdy nebyli povídaví a komunikovali s ní jen vzácně, ale za tu dobu, kterou v chatce strávila, si dokázala vysloužit aspoň trochu jejich důvěry. Aniž by je o to žádala, sledovali cestu vedoucí ke hřbitovu, a kdykoli se někdo blížil, objevili se u jejího okna, aby ji varovali.

Tentokrát si nedělala velké starosti. Mason a Zoe měli to ráno přijít, aby probrali své plány. Keira přešla přes místnost a přitom pohlédla na hodiny. Ještě bylo brzo, ale –

Naklonila se k oknu a dech se jí zadrhl v hrdle. Bludištěm náhrobků procházela osamělá postava. Lpěla k ní ranní mlha a rozmazávala její obrysy, ale bylo zřejmé, že ta silueta nepatří ani jednomu z Keiriniých přátel.

Návštěvník? Na hřbitov jich chodilo hodně, obvykle se však drželi v části blíž k městečku a faře. Tam se nacházely všechny novější hroby. Vzadu u lesa, tam, kde stála

Keiřina chatka, byly náhrobky staré – popraskané, zvětřalé, vychýlené a takřka zapomenuté. Tak daleko zavítal jen málokterý návštěvník.

A tahle postava kráčela cílevědomě. Nezastavovala se a nerozhlížela se po řadách pomníků, aby si přečetla jména na nich. Dívala se přímo dopředu a očividně věděla, kam jde.

Šla za Keirou.

Když odstoupila od okna, zaplavilo ji mírné napětí. Byla připravená na to, že ji Artec najde. Jen doufala, že ona a její přátelé dostanou víc času.

Okno v koupelně se dalo otevřít dost na to, aby se jí mohla protáhnout. Mason ho právě pro ten účel upravil, protože dříve se dalo uniknout jen hlavními dveřmi. Nový rám byl těsný, ale ona si útěk trénovala a věděla, že jej stihne za necelé tři vteřiny. Mohla tak opustit hrobníkovu chatku a nikým neviděná doběhnout do lesa.

Vedle dveří do koupelny stál batoh s náhradním oblečením, toaletními potřebami, penězi a záložním telefonem. Zoe jeho obsah naplánovala a Mason vše nakoupil.

Keira se zrychleným tepem zahákla prsty za popruh batohu, ale pak zaváhala. Malá jiskřička pochybností ji přilákala zpět k oknu. Přikrčila se, aby zůstala skrytá ve stínech, a vyhlédla ven.

Postava byla sama. Keira očekávala, že až ji Artec nakonec najde, vyšle celou, po zuby ozbrojenou jednotku. Nikdy dřív se s polovičatými řešeními nespokojili.

Mohla by to být léčka. V lese by jich mohlo být víc.

Jenže... její duchové by ji varovali, kdyby se pod stromy plížili další lidé. Náhrobky pokračovaly až do lesa, nořily se hluboko do stínů mezi kmeny a pozorné pohledy duchů sahaly ještě dál.

Keira se ohlédla za sebe. Její malá černá kočka, Daisy, pospávala na křesle, zkroucená tak, že měla bradičku vytrčenou ke stropu. Dva malé bílé špičáky byly odhalené, jak jí cukaly pysky. Nepohnula se.

Za oknem se postava už pomalu vynořovala z mlhy a byla čím dál zřetelnější. Keira si uvědomila, že to je žena. Vypadala přinejmenším na padesát. Tvídová sukně dokonale ladila s jejím tvídovým sakem a zářivě bílou halenku zdobila vysoko u krku brož. Žena oběma rukama svírala malou černou kabelku.

Chcete odvést moji pozornost? Keiřino bušící srdce zpomalovalo, zmatek nyní převážil veškeré obavy. *Snažíte se mě ukonejšit falešným pocitem bezpečí?*

Žena se zastavila u nízké kamenné zídky, jež obkružovala hrobníkovu chatku. Pozvedla bradu a zahleděla se ke stavení. Pohnula nosem a našpulila rty, dokonale nalíčené tlumeně červenou rtěnkou.

Keira nechala batoh klesnout na podlahu. Ať už je ta žena kdokoli, není od Artecu.

Neznámá napřímila ramena, prošla průchodem v zídce a zamířila ke dveřím. Chvíli bylo ticho a poté se místností rozlehlo trojí rychlé, tiché zaklepání.

Keira se ohlédla k Daisy. Ta kočka uměla velice dobře vycítit nebezpečí, ale teď se vůbec nepohnula, pouze natočila jedno ouško.

„Dobře,“ zašeptala si Keira pro sebe a pak otevřela dveře.

Zblízka byla ta žena přímo pozoruhodná. Všechno na ní bylo tak *přesné*. Její vlasy – krátké, obarvené na zlatohnědou a nakulmované – vypadaly, jako by právě vyšla z nějakého výukového videa pro kadeřníky. Brýle měla drobné a dokonale čisté. Na tvídovém saku neměla

jedinou volnou nitku ani zatoulaný vlásek a rozhodně nebylo pomačkané.

Sepjala ruce, malou kabelku zavěšenou na jednom předloktí, a nabídla Keiře zdrženlivý úsměv, který ovšem nedosáhl až k jejím očím. „Dobré ráno,“ pronesla vypilovaným tónem, stejně dokonalým, jako byl její zevnějšek.

„Zdravím,“ řekla Keira na oplátku a snažila se nestydět za své oblečení z druhé ruky a za vlasy, jež už si dávno měla umýt.

„Slečna Keira, předpokládám?“ Obočí, vytrhané do tenkých linek, se v očekávání pozvedlo.

Keira si nevzpomínala, kdy ji naposledy někdo oslovil jako *slečnu*. „Jo, to jsem já.“

„Báječné.“ Žena se povytáhla ještě o centimetr výš, ale pořád Keiře sahala jen po bradu. „Dovolte mi, abych se představila. Jmenuju se Agáta Edith-Whittleová a jsem prezidentka Blightské iniciativy pro přistojnost.“

„Blightské...“

Potom jí došlo, co vlastně ten název asi znamená. Keira si až příliš dobře uvědomovala, jak její domov vypadá. Kradmo pohlédla k plevelem zarostlému hřbitovu se zvětralými náhrobky a poté ještě kradměji k podlaze, kde se pod nesourodým nábytkem již nepochybně hromadil prach.

„Blightská iniciativa pro přistojnost se zabývá spořádaností a všeobecně zdravým prostředím v našem kouzelném městečku,“ pokračovala Agáta s neochvějným, odhodlaným úsměvem.

„Skvělé,“ hlesla Keira. Prála si, aby si na sebe toho rána vybrala něco jiného než kýčovitý puntíkatý svetřík. Jenže všechno její oblečení bylo z druhé ruky a mezi její možnosti patřily věci jako extrémně ošklivý vánoční svetr nebo

tričko s nápisem *Týmový tábor regionálního spolku pro ochranu platýsů 1989*. Kterýkoli z těchto výkřiků dávno zapadlé módy se jen sotva mohl poměřovat s Agátiným bezchybným stylem.

Aspoň že nevidí duchy. Na všem je přece jen i něco dobrého. Ten utopený muž stál jen deset kroků za Agátou a z oblečení mu stékala voda, zatímco ji pozoroval prázdnýma očima.

„Jako prezidentka jsem cítila, že je mou povinností vás navštívit,“ mluvila dál Agáta. „S, é, omluvou našeho spolku za to, že jsme vás oficiálně nepřivítali už dřív.“

A je to tady. Keira se přinutila k napjatému úsměvu a čekala na Agátin verdikt. *Chce, abych posekala trávu? Jsou jim ty zchátralé náhrobky trnem v oku? Označí mě za hrozbu pro pověst města?*

Žena si odkašlala, než nesměle přistoupila o půl kroku blíž. Rozhlédla se kolem a ztišila hlas, jako by se bála, že by ji někdo mohl u Keiřiny chatky zahlédnout. „Vlastně, abych k vám byla upřímná, tato návštěva se netýká jen naší iniciativy. Přišla jsem kvůli poněkud... citlivé záležitosti.“

„Ano?“ Keira vyčkávala.

Agáta žmoulala ucho kabelky. Rozpačitě polkla. „Slyšela jsem... doneslo se ke mně... proslychá se, že prý umíte komunikovat se zesnulými.“

Počkat, cože?

Keira svou schopnost vidět mrtvé pečlivě tajila. Všem kromě svého úzkého okruhu přátel tvrdila, že je neteř faráře Adage a že ji najal jako správkyni místního hřbitova. Lidi, kteří znali pravdu, by mohla spočítat na prstech jedné ruky a ani jeden z nich jí nepřipadal jako ten typ, co by to jen tak vyžvanil.

„Je to pravda?“ Agáta na ni přes brýle pokukovala svýma bystrýma očima.

Keira si v otevřených dveřích připadala příliš odhalená. Ustoupila dozadu a rozevřela dveře ještě víc. „Co kdybyste šla dál?“

V chatce záměrně udržovala šero, aby se vyhnula nechtěné pozornosti. Když potřebovala víc světla, než kolik poskytovalo částečně odkryté okno, zapálila si svíčku.

Nepřipadalo jí však správné zvát do toho příšeří hosta, a tak neochotně rozsvítila. Okamžitě toho zalitovala, protože oči Agáty Edith-Whittleové se ihned zaměřily na pavučinu v koutě.

„Měla bych se zout?“ zeptala se starší žena, zatímco stále přešlapovala na prahu.

„Ne, to ne. Asi bude lepší, když se zouvat nebudete.“ Keira udržovala svůj domov čistý, ale měla silné podezření, že ona a Agáta mají o čistotě úplně jiné představy. „É, můžu vám něco nabídnout? Čaj, nebo...?“

Agáta vstoupila malými, pečlivými krůčky. Vydala se k pohovce u krbu, ale pak spatřila Daisy a chlupy, které po ní zůstaly na čalounění, a honem se obrátila k dřevěným židlím u malého kulatého stolku. „Děkuji, ale nechci vás příliš zdržovat.“

Usadila se na samou hranu židle, jako by se mohla ušpi-
nit, kdyby se dotkla příliš velké části jejího povrchu. Ka-
belku si dala úhledně do klína a poté si na ní založila ruce.

Keira se posadila naproti a překřížila nohy tak, aby za-
kryla skvrnu na svých džínách.

„Takže to je pravda?“ zeptala se Agáta s neobvykle in-
tenzivními očima za úzkými skly brýlí. Stále s páteří jako
podle pravítka se nepatrně naklonila blíž. „Máte dar zahájit
dialog s těmi, kteří již nejsou v našem světě?“

*Tohle musí být ta nejbizarnější konverzace, jakou jsem
za dlouhou dobu vedla. A to je tahle laťka hodně vysoko.*

Neměla ani ponětí, co Agáta chce. Je tohle začátek ně-
jakého tažení, aby Keiru vyhnala z města? Moderní hon na
čarodějnice? Keira místo odpovědi zkusila jinou taktiku.
„Kde jste to slyšela?“

Agáta vypočítavě přimhouřila oči. „Vím to od... spo-
lehlivého zdroje.“

*Určitě ne od Masona ani Zoe. Že by se o tom některému
z farníků zmínil Adage? Ne, ten ví, jak je důležité udržet
vše pod pokličkou.*

Keira to zkusila ještě jinak. „Zajímají vás mrtví? Nebo...
chcete mluvit s někým, kdo zemřel?“

Žena se zatvářila pohoršeně. Obočí jí vyletělo vzhůru
a rukou se chytila za brož. „To samozřejmě ne. To bych
nikdy neudělala!“

„Dobře.“ Keira si povzdechla. „Podívejte, dneska po-
třebuju udělat spoustu práce. Možná bychom mohly –“

„Neodpověděla jste mi na otázku.“ Agátě se nepatrně
zachvěla čelist. „Dokážete mi pomoci, nebo ne?“

Keira už napůl vstala ze židle, připravená vyprovodit
Agátu ven. Ale to jedno slovo – *pomoci* – viselo ve vzduchu.
„Jakou pomoc potřebujete?“

„Já...“ Agáta sklopila zrak a do tváří se jí nahrnula krev. „Nedávno jsem pojala podezření... Objevily se domněnky..., že by s mým obydlím... mohla mít nějakou vzdálenou spojitost jakási... jakási... *bytost z jiného světa.*“

Keiře chvíli trvalo, než jí došlo, co ta slova měla znamenat.

„Aha,“ zamumlala a klesla zpět na židli. „Obáváte se, že ve vašem domě straší?“

Agátiny tváře nabývaly jasně červeného odstínu. „Prosim, pochopte mě. Jako prezidentka Blightské iniciativy pro přístojnost si absolutně nemohu dovolit, aby se s mým jménem pojily jakékoli klepy. Něco takoveto povahy by mohlo zpochybnit celý můj charakter. Je to pro mne zdrojem velkého rozrušení. Jistě by tomu tak bylo pro každého.“

„Jistě,“ přisvědčila Keira a předstírala, že za oknem nevidí duchy potulující se po hřbitově.

„Jste první člověk, kterému jsem se s tím svěřila,“ pokračovala Agáta spěšně. „Protože mi někdo poradil, že byste mi mohla pomoci. *Diskrétně.*“

Situace s Artecem už nyní vyžadovala veškerý Keiřin čas i energii. Těžko by toho v sázce mohlo být víc. Artec na své hřbitovy přijímal prakticky nepřetržitý proud zesnulých a duchy mrtvých navěky věznil v podobě lidských baterií odsouzených k tomu, aby se svíjely, křičely a škemraly o pomoc, aniž by je někdo viděl nebo o nich vůbec věděl.

No... to nebyla zcela pravda. Artec o nich věděl. A Keira taky. A nyní se utkali ve smrtelném souboji. Keira se pokoušela zničit Artec i s jeho hřbitovy a Artec se zase snažil zbavit Keiry dřív, než bude moct napáchat další škody.

Věděla, že by tu žádost měla odmítnout. Neměla by věnovat energii čemukoli jinému. Nemohla si dovolit ani malé rozptýlení, protože se počítala každá minuta.

A navíc, neměla by vycházet ze svojí chatky, pokud to nebude naprosto nezbytné. Přece jen existovalo riziko, že lidé z Arteců sledují městečko a jeho okolí a čekají na ni. Už došla příliš daleko na to, aby se tak hloupě prozradila.

Jenže v Agátiných očích se zračily silné emoce, přestože byly napůl skryté za dokonale čistými brýlemi. Pro Keiru, která se s duchy setkávala v podstatě denně, byl přízrak v domě něčím zcela obyčejným. Keira však nebyla Agáta. A pro Agátu to bylo životně důležité.

„Dobře,“ řekla Keira a potlačila vlastní neochotu. „Zodpovím obě vaše otázky. Ano, vidím duchy. A ano, můžu se na toho vašeho jít podívat. Nemůžu vám ale slíbit, že vám dokážu pomoci.“

Agáta se zhluboka, roztřeseně nadechla. Červen z jejích tváří lehce vyprchala. „Jsem vám velice vděčná. Potřebuju jen, aby mi nějaký profesionál potvrdil, jestli tam skutečně jsou nějací... nějací... nějací...“

„Duchové,“ dokončila Keira.

Agáta polkla. „Ano. Nějaké spirituální bytosti. Samozřejmě vám mohu zaplatit.“

Keira její nabídku odmítla: „To je v pořádku. Nic si neúčtuju.“

Moc nepřemýšlela nad etikou vydělávání na lidech, kteří potřebují pomoci se zesnulými, ale připadalo jí to přinejmenším na pováženou.

„Tak si můžeme naplánovat schůzku,“ prohlásila Agáta, sáhla do kabelky a vyndala malou elegantní vizitku. „Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste mohla přijít hned, jak se vám to bude hodit. Vyžaduje vaše práce nějakou specifickou denní dobu?“

„É... ne, každá denní doba je vhodná.“ Keira kartičku přijala a podívala se na adresu. Jméno ulice jí něco říkalo,

ale nevybavovala si, kde přesně se v městečku nachází. Zeptá se na cestu Masona nebo Adage. „Dnes dopoledne se ale musím sejít s přáteli.“

„Tak tedy dopoledne. To bude vyhovovat i mně. Moje sousedka odchází každý den ve dvě hodiny do šachového klubu. Co kdybychom se tedy sešly ve tři? Bylo by to tak diskrétnější.“

„Jistě.“

Agáta vstala a upjatě si přitiskla kabelku k tělu. Pohlédla k pohovkám rozestaveným před krbem. „Smím se zeptat, jak se jmenuje vaše kočka?“

„Daisy.“

„Dobré ráno, slečno Daisy. Je mi potěšením se s vámi seznámit,“ usmála se Agáta. Potom se obrátila zpět ke Keiře. „Děkuji vám, slečno Keiro. Uvidíme se tedy ve tři hodiny.“

Keira se za ní ještě chvilku dívala, zatímco žena opatrně odcházela ke hřbitovu. Její návštěvnice vůbec netušila, že prochází mezi mlhavými, mihotavými duchy postávajícími v trávě. Keira znovu sklopila zrak k návštěvnce. Písmo bylo úhledné, neokázalé a velice formální.

Doufala, že ta práce bude snadná. Pokud bude mít velké štěstí, přijde do Agátina domu a zjistí, že je úplně prázdný. Měla však podezření, že u této ženy nebude snadné vůbec *nic*.

„Kdyby mě teď viděl Artec,“ zamumlala, napůl pro sebe a napůl k Daisy.

Stále si ještě zvykala na své nově nabyté vzpomínky a nově objevené vědomí o tom, kdo – a co – přesně je.

O vzpomínky přišla, když se snažila zničit jednu elektrárnu Artec, odkud ji poté jeho lidé pronásledovali až do Blighy. To městečko ji zachránilo. Nejprve fyzicky – místní

farář Adage ji ukryl a zběhlý student medicíny Mason jí ošetřil rány. Zachránilo ji ale ještě méně hmatatelným, ovšem mnohem důležitějším způsobem. Našla zde domov. Přátele. Smysl života.

Dlouhou dobu se domnívala, že její vzpomínky jsou možná natrvalo vymazané. Ukázalo se však, že ta malá černá kočka, jež ji do Blighty následovala, měla také svá tajemství. V té šelmě byla uzamčená část Keirina já. Jen potřebovaly něco, co by je propojilo.

Daisy byla paradox. Živá, a přesto ne tak úplně. Kočka, ale také částečně člověk. Daisy a Keira spolu byly neodlučně spjaté, propojené energetickým výbojem z hroutící se elektrárny Arteců, a Keira se stále snažila zjistit, jak hluboko jejich spojení sahá.

Přešla k Daisy, která pořád spokojeně podřimovala, a jemně ji podržela pod bradou. Zvířátko se slastně zachvělo, propnulolo tlapky a zacukalo vousky.

„Čekala jsem, že touhle dobou už to budu chápat líp,“ zašeptala Keira, a přestože Daisy nijak nereagovala, Keira věděla, že ji poslouchá. „Vrátily se mi všechny vzpomínky, a stejně mi nic nedává smysl.“

Nevěděla, jakou očekávala odpověď. Pomalé otevření oka plného vědoucího ujištění? Nějaké znamení, že šelmička rozumí tomu, jak se Keira cítí?

Kočka si ale jen škytla a opět usnula.

V době, kdy byla bez vzpomínek, Keira věřila, že její staré já mělo všechny odpovědi, že se umělo vypořádat s duchy, že rozumělo čachrům Arteců. Byla naprosto přesvědčená, že pokud se jí vrátí vzpomínky, všechny pochybnosti a nejistota se vytratí.

Jenže nyní se stará Keira vrátila a ukázalo se, že nechápe situaci o nic lépe než ta nová.

Znala runy a nepatrné množství informací o Artecui, ale to bylo všechno. Neměla v rukávu žádný kouzelný klíč, který by všechno vyřešil. Neznala žádnou tajnou slabinu té zločinné organizace, jejíž pomocí by ji mohla zničit.

A ačkoli si to přiznávala jen nerada, právě tohle byl jeden z důvodů, proč Agátinu žádost přijala, přestože si nemohla dovolit ztrácet čas.

Agátin problém totiž bude mít snadné řešení.

Keira se už celé dny nedokázala pohnout z místa. Neviděla žádnou cestu kupředu – *věděla*, že nějaká existovat musí, ale prostě ji nemohla najít.

Ale potenciální strašení u někoho doma? To byla brnkačka. Procházka růžovým sadem. Jen musela navštívit Agátin dům a zjistit, jestli tam ucítí typické mravenčení po těle. Projde pár místností a hned bude znát odpověď.

Jistě, pokud se ukáže, že tam nějaký duch přebývá, jeho vypuzení by mohlo být podstatně složitější. Občas to zahrnovalo vyřešení nějakých nedokončených záležitostí dotyčného nebožtíka. Jindy musela ducha fyzicky odpoutat. A to mohlo být velice snadné, nebo až téměř nemožné.

Každopádně přinejmenším první polovina té práce bude jednoduchá. A ona toužila po tom něco dokončit. I kdyby to bylo jen něco malého.

Keře se naježily chloupky v zátylku. Vzduchem se neslo jemné jiskření energie, tichounké, a přesto nepřeslechnutelné. U okna se vynořil další duch.

Otočila se. Tentokrát to byla žena. Pravou část obličeje měla sedřenou až na bílou kost. V rozdrásané ráně byly zbytky šterku. Příčinou jejího úmrtí musela být nějaká strašlivá autonehoda.

Na hřbitově bylo stále mnoho duchů, s nimiž Keira ještě nemluvila a jejichž příběhy se nedozvěděla. Tolik neklidných duší ještě čekalo na pomoc.

Žena pomalu mrkla jedním okem. To druhé už nemělo žádné víčko. Naklonila hlavu směrem k příjezdové cestě, až jí vlasy spadly kolem ramen, a poté se rozplynula.

Podruhé toho rána Keira zkontrolovala hodiny na krbové římse, zatímco přecházela přes místnost. Zrovna teď by měli přijít Zoe s Masonem. Naklonila se tak blízko k oknu, až její dech zamlžil sklo, a pak se usmála, protože spatřila dvě známé postavy, jež se blížily k chatce.

Mason nesl košík a zdálo se, že dvojice přátel spěchá. Kdyby šlo o něco opravdu naléhavého, zavolali by, takže věděla, že jejich novinky nemůžou být až *tak* vážné, ale přesto dávala pozor, jestli nespatří náznak nějakého nebezpečí. Nepřidali do kroku jen tak pro nic za nic. *Něco* je k tomu přinutilo.

Dveře jim otevřela dřív, než k nim stihli dojít. Zoe vpadla dovnitř první, obličej rozjařený, zrudlý a dychtivý.

„To byla Bípka!“ zaječela tak hlasitě, až se Daisy vylekala a spadla z pohovky. „Viděla jsem ji odcházet. Vážně tě navštívil někdo z Bípu?“

„No...“ Keira rychle mrkala a snažila se pochopit, co se děje.

„Ahoj,“ pozdravil Mason, klidný a laskavý jako vždy, vešel za Zoe dál a zavřel za sebou dveře. Odložil košík, naklonil se ke Keire a rychle ji políbil na čelo.

Zoe se nad tím láskyplným gestem znechuceně zašklebila a poté se opět poddala svému rozrušení. „Ta dáma z Blightské iniciativy pro přístojnost. Ona tě navštívila?“

„Jo, jasně! Ano. Agáta Edith-Whittleová? Hádám, že ji znáš.“

„Jestli ji znám!?“ Zoe rozhazovala rukama a rázovala sem a tam. „Je z Bípu! Zná ji celé městečko!“

„Zadrž chvíličku. Z jakého Bípu?“

„Blightská iniciativa pro přistojnost. BIP ve zkratce. Většina lidí jim říká Bíp, protože když mluví, znějí jako obzvlášť otravný budík: *bíp, bíp, bíp, bíp!*“

„Chápu.“ Keira šla dát vařit vodu a Mason se sklonil, aby pohladil Daisy, která si k němu doběhla pro nezbytné pomazlení. „Jo, chtěla mě požádat o laskavost. Je ta iniciativa...“ Keira svrátila obličej ve snaze nějak rozumně formulovat svou otázku. „Je v *pohodě*? Teda, měla bych přemýšlet o tom, jestli jim pomůžu?“

Zoe ze skříněk vytahovala hrnky. „Holka, pronikáš do doupat zločineckých korporátů. Agáta by pro tebe měla být maličkost.“

„Vlastně nejsou tak zlí, jak vypadají,“ vložil se do toho Mason, přičemž dřepěl na zemi a škrábal Daisy za ušima. „Když vidí něco, co se jim nezamlouvá, pozvedávají obočí a významně si odkašlávají, ale nepletou se do cizích věcí. Víc se bojí toho, jak městečko vnímá *je*. Jakou po tobě chtěla laskavost?“

„Má strach, že v jejím domě straší.“ Keira pokrčila rameny. „Odpoledne se tam půjdu podívat.“

„Bydlí jen kousek ode mě,“ řekl Mason a Keira si uvědomila, proč jméno její ulice poznala. „Můžu tě tam dovézt, až budeš připravená, ale taky tam můžeš dojít cestou přes les.“

„Moc ráda bych se svezla, ale upřímně? Už mi hrabe z toho, že se nemůžu vzdalovat od chatky, takže mi pořádná procházka lesem jen prospěje.“

„To chápu.“ Mason se uchechl a začal vybalovat košík, který donesl. Keiru potěšilo, když spatřila koláčky,

marmeládu a šlehačku. „Přinejmenším budeš vědět, že jsem poblíž, kdybys potřebovala pomoc.“

„Myslíš, že tam doopravdy bude mít nějakého ducha?“ zeptala se Zoe.

Keira mohla znovu jen pokrčit rameny. „Neměla jsem čas zeptat se, co přesně jí dělá obavy. Mohl by to být duch. Nebo třeba krysy. Přijdu na to, až tam budu.“

Zoe naklonila hlavu na stranu a vypočítavě přimhouřila své soví oči. „Počkat. Jak se vůbec dozvěděla, že umíš mluvit s duchy?“

Keira se zašklebila a začala plnit hrnky vodou. „Jo. To vlastně měla být moje další otázka. Zmínili jste se o tom někomu jinému? Třeba jen mimochodem?“

„Nikdy,“ přísahal Mason a Zoe ve stejnou chvíli řekla: „Leda přes moji mrtvolu.“

Keiru zahřálo u srdce, jak rychle a rozhodně se hájili. Nade vši pochybnost věděla, že jim může důvěřovat. „O vás jsem nepochybovala. Jenže *někdo* někomu něco řekl a já vážně doufám, že se to nedonese dál než k Agátě.“

„Především ne hned teď.“ Mason se zamračil a promnul si zátylek.

„Dávala jsem pozor, jestli přes Blighty nejezdí nějakí cizí lidé,“ přidala se Zoe. „Především tací, kteří by kladli spoustu otázek. Artec tady buď ještě nebyl, nebo to provádí *velice* diskrétně.“

Nikdo z nich nechtěl tu myšlenku dokončit: i kdyby Artec městečko ještě nenavštívil, bylo to jen otázkou času. Keire možná zbývá ještě pár dní. Nebo třeba jen několik hodin. Čím déle však bude čekat, tím bude její situace – i situace *všech* ostatních – ošidnější.

„Co kdybychom začali?“ navrhl Mason a pobídl je ke stolu.

Keiře se sevřel žaludek. Setkávali se každý den a ona si opravdu, z celého srdce přála, aby svým přátelům mohla říct něco jiného než jen „pořád na tom pracuju“.

Mason si jejího výrazu všiml. Vřele a laskavě se usmál a jemně ji vtáhl na židli. „Nejsi v tom sama,“ řekl. „Jsme tu, abychom ti pomohli, pamatuješ?“

„A přesně to taky děláme.“ Zoe si z batohu vytáhla poznámkový blok a plácla jím na stůl. „Vezměte si koláček, dokud ho ještě dokážete ocenit, protože až uslyšíte můj plán, nic už nebude jako dřív.“

Keira pozvedla obočí. „Cože?“

Zoe převrátila blok. „Připravte se na operaci Devastace Artecu.“

„Mohla bys to zopakovat?“ Keira se natáhla, aby si přečetla Zoeiny škrábanice vzhůru nohama. Byly naprosto nerozluštitelné, místy se překrývaly a jako nit se jimi táhly zprudka načrtnuté červené čáry.

„Šli jsme na to úplně špatně,“ prohlásila Zoe. „Všichni tři jsme prostě považovali za předem dané, že to budeš muset být ty, kdo všechno napraví. Na první pohled to dává smysl, protože jenom ty vidíš duchy a ovládáš spektrální energii. Na chvíli bychom se ale měli vrátit k našemu hlavnímu cíli: zbavit se Arteců.“

Odmlčela se, aby svým slovům dodala váhu, ale Keira s Masonem si jen vyměnili zmatený pohled.

Zoe zabodla prst do bloku. „Zbavit se Arteců. Ne *po-
užit naše magické schopnosti, abychom se zbavili Arteců*. Přemýšlejte o tom – firmy krachují každou chvíli z tisíců nejrůznějších důvodů. Pokud dokážeme vyvolat něco, co by Artec postupně poslalo ke dnu, mohli bychom zarazit jejich expanzivní plány a možná i celou společnost přivést

na mizinu, aniž by Keira musela pozvednout svůj kouzelný prst.“

„Abych k vám byla naprosto upřímná, nemyslím si, že by moje prsty byly nějak zvlášť kouzelné,“ namítla Keira.

„Jenže tvé kouzelné prsty jsou jediný důvod, proč s tebou chodím,“ prohlásil Mason a zazubil se. „To neměl být dvojsmysl. Nebo jen trochu.“

Zoe se nahrbila a masírovala si spánky. „Přisahám, že odejdu z týmu, jestli se vy dva nenaučíte oddělovat osobní věci od práce.“

Keira se zasmála, ale mysl jí běžela na plné obrátky. Neměla Zoe pravdu? Nedívala se na to celou dobu úplně špatně?

Pokud věděla, ona a zakladatel Arteců – muž jménem Schaeffer – jsou jediní dva lidé, kteří vidí mrtvé. Oba byli vystaveni obrovskému množství spektrální energie: Schaeffer během svých experimentů a Keira ještě než se narodila, protože na projektu pracovala i její matka.

Domnívala se, že to je její jediná výhoda. Vidí mrtvé. Dovede s nimi komunikovat. Může je osvobodit.

Jenže Zoe měla pravdu. Když zapomene na všechnu omáčku kolem, pak skutečně má jen jediný cíl: zničit tu společnost. A ta se dá zničit vícero způsoby.

„Zaprvé se zbavíme korporátu Arteců,“ pokračovala Zoe a pozvedla prst. „Potom zajistíme, aby se přerušilo spojení se hřbitovy – těmi, kde vězní duchy. Bez ostrahy a časového presu by to už mělo být snadné.“

„Máš pravdu, že společnost může poslat na buben tisícovka faktorů,“ uznal Mason, „ale každá firma zkrachuje nakonec jen z jediného důvodu: z nedostatku zisku. A to je něco, co bude *velice* těžké zařídit.“

„Ale ne nemožné,“ řekla Zoe.

„Ne. Nemožné ne. Jenže Artec má dva zdroje příjmů. Vy-
dělává na každém pohřbeném těle, protože jednou z jeho
odnoží je legitimní pohřební služba. A k tomu ještě na
energii, kterou generují ti duchové. Artec na tomhle poli
nemá žádného přímého konkurenta. Jejich marže musí
být obrovská. Přinejmenším mají dost peněz na to, aby
začali expandovat na mezinárodní trh.“

Odkazoval tím na Zoeino zjištění, že si Artec nechal
svou značku zaregistrovat v zahraničí a nakoupil tam i po-
zemky. Ještě nic nepostavili, ale neměli k tomu daleko.

„A nemáme k dispozici moc času,“ dodal Mason.
Omluvně pohlédl na Keiru. „Společnost velikosti Artec
může fungovat ve ztrátě celá léta a spoléhat se na půjč-
ky a investory. A... i kdybychom jezdili z města do města
a snažili se skrýt, nemyslím si, že bychom jim dokázali
unikat tak dlouho. Ne vzhledem k tomu, jak agresivně
tě hledají.“

„V tom máš pravdu,“ souhlasila Zoe. „*Nemůžeme* čekat
léta. A proto zvolíme mnohem rychlejší variantu: totální
rozdupání pověsti.“

Keira si vzala jeden z koláčků zabalených do utěrky,
jen aby si zaměstnala ruce. Pořád byl teplý. Mason je mu-
sel upéct krátce předtím, než vyrazil. „Povídej,“ vyzvala
kamarádku.

„Vítej v operaci Devastace Artec.“ Zoe se zazubila
a pak se zašklebila. „Trochu mě mrzí, že operace nezačí-
ná dlouhým ó, protože tohle bude hotová óda.“

„Soustřed se,“ napomenul ji Mason.

„Jasně. Takže. Ten plán je jednoduchý: rozcupovat je-
jich pověst tak úplně a agresivně, aby se utopili pod vl-
nou veřejného pobouření. Budou mít tolik práce s tím,
aby se z té bryndy vyhrabali – a udrželi si podnikatelské

kontakty – , že ani nebudou mít čas hledat Keiru. Normální umírající firma by mohla skomírat léta. Ale veřejné pohanění, pokud bude dostatečně silné, je může zavřít do týdne.“

Keira se předklonila a oždibovala koláček. „Dobře. To bych brala. Ale... jak to chceš provést?“ zamračila se.

„Je to tak jednoduché a tak, tak nádherné.“ Zoein vlčí úsměv se rozšířil. „Povíme lidem o těch přízracích.“

Na vteřinu se v Keirčině chatě rozhostilo dokonalé ticho.

„Jenže nám nikdo nebude věřit,“ namítl Mason. „Nad tímhle jsme už několikrát uvažovali. Kdyby lidé věděli o těch Stínech, tak by Artec *samozřejmě* skončil. Jenže je nikdo nevidí. A my jsme nepřišli na způsob, jak jejich existenci dokázat.“

„Přesně,“ přisvědčila Zoe pomalu a důrazně. „Vy to ještě nechápete, protože jste součástí mainstreamu. Ale věřte mi, pokud mají konspirační teoretici něco společného, pak je to skutečnost, že se lidé jejich přesvědčením posmívají.“

„Narážíš na to, jak jsi před dvěma lety viděla toho mimozemšťana?“ rýpl si Mason.

Potom zvažněl, opřel si bradu o složené ruce, lokty položené na stole. „Protože mě opravdu hluboce mrzí, že tvůj zážitek všichni zlehčovali.“

Zoe na něj přimhouřila oči. „Nech to být.“

„A taky mě velice mrzí, že tvé setkání s mimozemšťanem proběhlo během obzvláště temné a mlhavé noci.“

„Masone, tohle je poslední varování.“

„A ještě víc mě mrzí, že o pár dní později našli na stro-
mě, přesně tam, kde jsi stoprocentně viděla mimozemšťana, napůl vyfouknutý metalický narozeninový balón.“

Zoe se obrátila ke Keire. „Budeš mu muset dát kopačky, nebo to udělám za tebe.“

„O kopačkách si můžeme promluvit později. Zrovna teď chci slyšet zbytek tvého plánu.“

„Fajn.“ Zoe zasténala a pak se opět ovládla, přestože to očividně vyžadovalo obrovské úsilí. „Podívej, tohle prostě jen dokazuje to, co říkám. *Nikdo* nebere málo pravděpodobné věci vážně. A co je méně pravděpodobné než tvrzení, že někdo sklízí elektřinu z mrtvých lidí? Vzpomeň si na velitelství Arteců. Pomysli na to, co jsi tam našla.“

„Ten archiv,“ řekla Keira.

„V tom sklepe bylo tolik papíru, že bys s ním mohla topit celou zimu,“ přitakala Zoe. „Samá data a výzkum o *přízracích*. Kdybychom něco z toho získali a dostatečně to rozšířili, pověst Arteců by byla na cucky. Lidé by si mysleli, že je to nějaký New Age kult. Nebo že podvádějí veřejnost. Přinejmenším by s nimi žádný z těch spořádaných, na vědě založených dodavatelů elektřiny, kteří od Arteců nyní kupují *obnovitelnou energii*, nechtěl mít nic společného.“

„Hm.“ Mason se zamračil na svůj napůl snědený koláček. „Je tam dost důkazů, aby to potvrdilo naše nařčení. Můžeme je i spojit s těmi hřbitovy.“

„A já můžu zajistit, aby ty dokumenty nikdo nemohl ignorovat,“ přihodila Zoe. „Mám kontakty všude. Dokonce mám i pár známých mezi novináři. Pokud dokážeme ukrást výzkum Arteců, budeme mít způsob, jak na něj upozornit ty správné lidi.“

„Dostat ty důkazy ale bude opravdová výzva,“ namítl Mason. „Proniknout na velitelství Arteců bylo dost těžké už napoprvé. Jestli se o to pokusíme znovu, budou mít ostrahu ještě přísnější.“

„Vážně lituju, že jsem nějaké ty papíry nesebrala, když už jsme tam byli,“ zamumlala Keira.

Neodešla s prázdnýma rukama. Do kapsy si zastrčila něco velice cenného: jedinou známou fotku svých rodičů. V tuhle chvíli byla schovaná u Masona doma, aby byla v bezpečí, kdyby Keiřinu chatku opět podpálili nebo kdyby Keira musela bez varování uprchnout.

„Pracuju na tom, jak do té věže proniknout znovu,“ řekla Zoe. „Ale než s tím zajdu příliš daleko, potřebuju vědět, jestli do toho jdete taky.“

„Já vlastně jo,“ pronesl Mason. Opřel se a založil si ruce na hrudi. „Udělal jsem na mě dojem. Tedy, pokud to uděláme správně, tak by to vážně i mohlo fungovat.“

Keira přemýšlela, zatímco si povídali. Snažila se představit si budoucnost, jakou Zoe vykreslila: Artec v titulcích všech novin v zemi jako společnost, která věří, že mrtví chodí mezi živými. Jako firma, jež se pokusila extrahovat elektrinu ze hřbitovů.

Takové titulky by lidé s chutí sdíleli. Přes noc by se Artec smáli úplně všichni. Moderátoři večerních talkshow by z toho měli druhé Vánoce.

Zoe měla pravdu. Stačilo by to na rozcupování Arteců. Mohl by se pokusit o reorganizaci a znovu se vynořit pod jiným jménem, ale dokud by do něj byl zapojený Schaeffer, majitel společnosti, firma by pohrdání veřejnosti nemohla uniknout. A Schaeffer společnost nikdy neopustí. Je to jeho životní dílo. Jeho posedlost.

Keiře vyschlo v ústech. „Nemůžeme to udělat.“

„Co tím myslíš?“ Zoe právě listovala svým poznámkovým blokem, ale teď znehybněla.

„Máš pravdu ve všem, co jsi řekla. Je to geniální plán. Jenže já udělala chybu, když jsem stanovila náš hlavní cíl. Rozhodla jsem se, že musíme *zničit Artec*, ale tak tomu není – ne doopravdy. Je tu mnohem důležitější cíl a ten

má prioritu před vším ostatním. Musíme *zabránit zneužívání duchů zesnulých*.“

Zoe naklonila hlavu a přimhouřila své soví oči. „Myslím, že ti tak docela nerozumím.“

„Artec až doteď všechno držel pod pokličkou. Z očividných důvodů. Nechtějí, aby někdo příliš přemýšlel o tom, co dělají a kde berou elektřinu, již prodávají. Pokud výzkumy Arteců zveřejníme, dozví se o nich úplně všichni. Jasně, lidé se jim budou smát, ale někteří si začnou klást úplně jiné otázky. Artec prodává elektřinu, takže odkud pochází, jestli ne od duchů?“

„Artec je výnosný podnik,“ řekl Mason, jenž pochopil, kam Keira směřuje. „A kdykoli se objeví nějaký lukrativní byznys, vždycky se najdou tací, kteří si taky chtějí namastit kapsu.“

I kdybychom dokumenty ke zveřejnění vybírali velmi pečlivě, stejně bychom rozšířili návod k tomu, jak model Arteců replikovat. A někteří lidé by to chtěli zkusit taky. Nejspíš by jich nebylo mnoho. Třeba jen hrstka. Jenže..., pokud bude Artec známý po celém světě, nedokážeme zastavit všechny, kteří se ho pokusí napodobit.“

„Krucinál,“ špitla Zoe a rezignovaně se opřela na židli.

„Tajnůstkářství Arteců je to jediné, co tomu doteď bránilo,“ navázala na Masona Keira. „Jenže pokud se v tom začnou štourat novináři a zaměstnanci prozradí podrobnosti o tamních experimentech...“

„Jakmile tu Pandořinu skříňku otevřeme, už ji nikdy nedokážeme zavřít,“ shrnula to Zoe.

„Jo. Po zbytek existence lidstva by duchové byli pokusnými králíky. Průměrný člověk možná duchy nevidí, ale energie, kterou duchové umějí vytvořit, je dostatečně reálná, pokud ji umíte správně sbírat.“ Keira bezmocně

pokrčila rameny. „Možná – *možná* – by to zastavilo Artec, ale proti desítky podlouných společností, které by se pokoušely ještě nenápadněji dělat totéž, bych neměla žádnou šanci.“

Zoe pomalu a se znatelnou neochotou zavřela svůj poznámkový blok.

„Promiň,“ hlesla Keira chabě.

„To není tvoje vina.“ Zoe si povzdechla. „Nemyslela jsem tak daleko dopředu. Ale máš pravdu. Nestačí zbavit se Artec.“

„Musíme zničit i jejich výzkum,“ potvrdila Keira. Sevrhel se jí žaludek a napůl okousaný koláček raději odložila. „Musíme ho pohřbít tak důkladně, aby se k němu už nikdy nikdo nedostal.“

„Taktika spálené země,“ řekla Zoe. „Na to se hlásím.“

Mason si odkašlal. „Keiro, pomysli na to, co to znamená. Nemluvíš tady jenom o papírech na velitelství Artec. Mluvíš i o všech vědcích, kteří na tom výzkumu pracovali. Co přesně by ta taktika spálené země znamenala pro ně?“

Chvilí všichni mlčeli.

„Opravdu zvažujeme vraždu?“ vybídl je Mason.

Keiru škrábalo vzadu v hrdle. Nebyla si jistá, jestli dokáže mluvit, ale zkusila to i tak. „Já nevím.“

Mason se rozrušeně zavrtil na židli. „Prosím, nechápejte mě špatně. Nechci... nikoho nějak morálně odsuzovat. Vím, co je v sázce a co by se mohlo stát, kdybychom neuspěli. Ale... nemyslím si, že bych byl schopný vzít lidský život.“

„Ne,“ souhlasila Keira. Mason byl laskavý. Soucitný. Nebyl to žádný vrah.

A byla si celkem jistá, že jím není ani ona sama.

Jak daleko bys ochotná zajít, abys zachránila ty nešťastné duše?

Pohledem zabloudila k nezakrytému růžku okna. Když otevřela svůj druhý zrak, objevily se tam vzdálené postavy. Tito duchové byli uvěznění ve světě živých, ale netrpěli tak jako přízraky připoutané na hřbitovech Arteců. Nebo jako bezpočet dalších, které by polapili a zkoumali jiní lidé, kdyby se metody Arteců někdy dostaly na světlo.

„Dobře.“ Zoe rezignovaně pozvedla ruce. „Obětuju se za tým, ale nejdřív budu muset splasit raketomet.“

Tomu se Keira musela zasmát, ale i tak se Zoe pokusila utiшит. „Podívej, já... určitě na něco přijdu. Nějak. Jenom potřebuju víc času.“

„Jasně.“ Zoe si uklidila blok. „A já zkusím vymyslet ještě něco dalšího. Třeba by se operace Devastace Arteců pořád dala provést, jen bez toho provaleného výzkumu o duších. Popřemýšlím o tom.“

„Díky.“

„No, už budu muset pomalu běžet,“ pohlédla Zoe na hodiny nad vyhaslým krbem. „Mám směnu ve večerce. Vzhledem k okolnostem mi to připadá strašně přízemní, ale moje šéfka vyšiluje, protože se zpozdlila dodávka křupavých cereálií. Nejspíš si myslí, že se celé město vzbouří, jestli je co nejrychleji nenaskladníme.“

„Počkej, vážně už tě šéfová zase zapsala na směny?“ zeptala se Keira. Zoe si po matčině pohřbu, který se konal teprve před několika dny, vzala v práci volno. Stále ještě truchlila, přestože o tom zarytě odmítala mluvit.

„Uklidni se.“ Zoe zavrtěla hlavou. „Přihlásila jsem se jí sama. Už jsem si dvakrát důkladně uklidila v kuchyni a prošla jsem celých osm set stránek na Criptid wiki, které pomáhám spravovat. Kdybych musela ještě jediný den sedět doma, tak snad vybuchnu.“

„Chápu,“ řekla Keira, „ale –“

„Mám se starat především o sebe. Já vím. Já vím.“ Zoe se zašklebila. „Tohle mi jenom prospěje. A teď, pojďte sem.“

Zoe natáhla ruce. Keira jednu přijala a potom Mason chytil tu druhou.

„Nezapomeň, kde máš únikové batohy,“ nabádala ji Zoe.

Kromě batohu v zadním koutě místnosti Mason schoval ještě dva další kousek od okraje města pro případ, že by Keira musela utéct, když by zrovna nebyla v chatce. „Najdu stopku za farou, udělám pět kroků od silnice a podívám se pod velký kámen,“ recitovala Keira. „Ten druhý je ve staré prádelně schovaný v bednách naskládaných vzadu.“

„Dobře,“ pochválila ji Zoe. „A jaké je naše šifrování?“

Tím měla na mysli předem domluvené zprávy, které si navzájem pošlou v případě nouze. Stačilo jen jedno písmeno, aby v obtížné situaci nemuseli ztrácet čas dlouhým psaním. „S je pro *schovej se, zahlédli jsme podezřelé osoby*. U je pro *uteč, vědí, kde jsi*. T je pro *setkání u tábořiště v lese*. A N znamená *jsem v nebezpečí, postupujte opatrně*.“

„Paráda.“ Zoe jí stiskla ruku. „Jsi úžasná holka – zvládneš to levou zadní. Zítra ve stejnou dobu?“

„Přesně tak,“ potvrdila Keira.

„Jdeš taky, nerde?“ zeptala se Zoe Masona, když si hodila batoh na záda.

„Uvidíme se později,“ odvětil a začal skládat špinavé nádobí a napůl snědené koláčky.

Zoe jim zamávala přes rameno a vyklouzla ze dveří. Keira poslouchala, jak se křupání jejích botasek na šterku pomalu ztrácí v dálce. Něco malého jí začalo vrtat v hlavě.

Zoe obvykle dávala přednost kozačkám. A taky měla svůj jedinečný styl oblékání – směsici punku, studentských outfitů, flitrů a kousků ze second handu, které dohromady vypadaly nečekaně dobře.

Keira si všimla, že poslední dobou se její kamarádka obléká jinak. Zoe chodila v botaskách a džínech. A když se podívala na Masona, jenž právě skládal nádobí do dřezu, uvědomila si, že to dělá i on. A oba si vzali bundy, přestože bylo docela pěkné počasí.

Došlo jí, že jsou oba oblečení na cestování. Byli připravení dát se kdykoli na útěk.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se Mason.

„O tom, jak jsem vděčná,“ řekla popravdě Keira. „A jak moc si přeju, aby věci byly jinak.“

Mason k ní přešel, ovinul ji hřejivými pažemi a položil si bradu na její hlavu. Keira se o něj opřela a zhluboka se nadechla. Nikdy neměla příležitost si na fyzický kontakt s lidmi zvyknout, ale s Masonem jí to připadalo *snadné*.

„Promiň,“ zašeptala u jeho hrudi. „Měl bys mnohem snazší život, kdyby tohle všechno nebylo.“

„Stojí to za to,“ šeptl on.

Zaklonila hlavu, aby se mu podívala do tváře. Úsměv mu rozzářil celý obličej: nebyly to jen jeho rty, odrážel se i v jeho nakrčeném obočí a jiskřil mu v očích.

Teprve si začínala dovolovat takhle se k němu přiblížit. Měli by spolu chodit na rande do kaváren. Tulit se k sobě na pohovce a dívat se na kýčovité filmy. Vyrážet na dlouhé projížďky, jen aby si mohli užít společnost toho druhého.

Jenže nad nimi neustále visela hrozba Arteců, a tak mohli jen tu a tam ukrást pár vzácných okamžiků o samotě. Krátký polibek tady, dotek ruky tamhle. Ani jednomu z nich to ani zdaleka nestačilo.

Kdyby ji však Artec nepronásledoval, Keira by nejspíš do Blighty vůbec nezavítala. A nikdy by Masona nepotkala. Ty ukradené chvíle by vůbec neexistovaly.

Možná to opravdu stálo za to.

Vytáhla se na špičky, aby ho políbila, a on se k ní sklonil. Byl vřelý, milý a báječný, a když Keira konečně polibek přerušila, měla pocit, jako by se musela odtrhnout od něčeho výjimečného.

„Čas vrátit se k práci?“ hádal zadýchaně.

Dokázala jen zkroušeně přikývnout.

„Vrátím se na hlídku,“ řekl, pustil ji a ustoupil. Po jejich posledním střetnutí s Artecem si půjčil auto a dlouhé hodiny trávil objížděním silnic kolem Blighty. Dával pozor, jestli někde nespatří vozidla s logem Arteců. „Napiš mi, až budeš odcházet od Agáty, abych věděl, že jsi v pořádku.“

„Jasně, napíšu.“

Mason jí věnoval poslední láskyplný pohled a potom za sebou jemně zavřel dveře. Když byl pryč, chatka Keiře připadala o něco studenější a menší.

Chvíli tam stála a nechala se zaplavit emocemi. Radost z času stráveného s Masonem přetrvávala, ale na povrch už pomalu vyplouvaly i její obavy a frustrace a přehlušovaly prchavé štěstí.

Zdánlivě odnikud se objevila malá, štíhlá černá kočka, propletla se Keiře mezi nohama a temnota opět ustoupila. Keira se zasmála, sklonila se a podrbala Daisy na hlavě. „Jsi připravená začít, jo?“

Kočka neodpověděla, jen doklusala ke dveřím a žalostně se na Keiru podívala.

„Jasně,“ řekla Keira. Nastavila si v mobilu budík a pak zvedla poznámkový blok a sáček. „Pojďme na to.“

Slunce, byť tlumené řídkými mraky, Keiru příjemně hřálo na kůži. Přála si, aby si ho mohla vychutnávat ještě chvílku, ale to by musela zůstat na očích déle, než si mohla dovolit.

Místo postávání na zahrádce tedy vykročila k lesu, který se tlačil k okraji hřbitova. Daisy vyběhla dopředu, už se nechala rozptýlit brouky ve vysoké trávě.

Stromy byly staré a pokroucené, země plná odhalených kořenů a prohlubní zakrytých napadaným listím. Mezi kmeny stály stěží rozeznatelné náhrobky, tak staré, že jména na nich skoro nebyla čitelná.

Bylo to divoké a nelítostné místo, ale Keira touto cestou v uplynulém týdnu šla snad už desetkrát.

Proplétala se mezi kmeny, dokud nedošla na mýtinu. Nyní byla dost daleko od hřbitova, aby ji nikdo nezaslechl, a na dost skrytém místě, aby nebylo snadné ji najít. Mýtina byla jen asi dvanáct kroků široká. Stromy na okraji vykazovaly stopy po Keiřiných experimentech: kůru pokrývaly malá popálená místa a runy.

Keira se zastavila přímo uprostřed. Daisy se u ní také krátce zarazila a poté skočila po jednom ze spadných listů, vychutnávala si, jak jí zakřupal pod tlapkami.

Vteřinku byly v tom tichém prostoru samy. Poté se z kořenů stromů začala plížit řídká mlha. Keira otevřela druhý zrak a před ní se zjevily tři éterické postavy.

„Ahoj, bando,“ pozdravila je. „Ráda vás zase všechny vidím.“

Hned první den, kdy je potkala, našla i jejich náhrobky a dozvěděla se jejich jména. Byli to Jayne, Emma a Henry Tillsonovi. Tři sourozenci, sotva dospělí, kteří zemřeli při epidemii chřipky, jež se Blighty prohnala v devatenáctém století.

Pokud Keira věděla, ani jeden z nich neměl v tomto světě žádné nedokončené záležitosti. Patrně vůbec nevěděli, proč zůstali v říši živých. Domnívala se, že je možné, že se od sebe prostě nechtěli oddělit.

Keira znala trik, jak odpoutat duchy bez nevyřešených záležitostí. Každý duch měl v hrudi, kousek od srdce, jemné, zamotané klubko. Keira ho neviděla, ale cítila ho, když sáhla do jejich přízračné podoby. Jakmile za vlákno zatáhla, rozmotalo se, duše se uvolnila a mohla poklidně odejít na druhou stranu.

Nabídla to i těmto třem sourozencům, oni však naznačili, že ještě nejsou připravení.

Keira za to byla vděčná, protože taky souhlasili, že jí pomohou s jejími pokusy. A ona tu pomoc opravdu potřebovala.

Deník, který držela v ruce, byl malý, jí ale připadalo, jako by vážil tunu. V průběhu jednoho týdne ho už ze dvou třetin zaplnila poznámkami a skicami. Brzy ráno a pozdě večer, když nemohla spát, si zapalovala svíčku a hrbila